kui agga ial mahti sawad; agga hopis hirmsamad ja julgemad on nemmad, kui neid paljo kous, — siis hakkawad nemmad ka kartusseta innimeste peäle. Polamaal, kus sured metsad, on sedda enne saggedaste sündinud, — kuida sedda hirmo üks Polama krahw katsu sanud, ja sest nenda juttustab:

„Mo issal, kes jo wanna mees, ei olnud muid ommaksid egga suggulasi, kui kaks last — minna ja mo ödde. Se mo ödde olli ühhe nore krahwi pruut. Meie söitsime ühhel päwal (se olli talwel) mo öe peigmeest waatma, kes omma emmaga sures metsast lähbi miñna 70ne wersta peäl ellas. Kui meie monned päwad seäl ollime olnud, saime sannumid, et meie wanna issa raskeste haigeks jänud, ta sowis meid nähha, et ta arwas ennesel surma liggi ollewad."

Warsi walmistasime endid tele. Se olli pärrast lounat, kui seält ärratullime. Walges saime jo sure metsa sisse. Ilm olli selge ja wagga,lummi süggaw, et sureste söita ei sanud. Kui poleni öni eddasi ollime läinud, ja mingisugust hirmutust ei olnud kuulnud egga näinud. Korraga hakkasid hobbused ilma sundimatta waljuste jooksma, ja wimaks nenda, et öiete piddada andsid, — muido ollid üksnes piitsa warral jooksnud. Minna pannin sedda immeks, ja küssisin tassakeste omma kutsari Mardi käest, mis se piddi tähhendama. Agga Mart ei wastand sannagi."

„Mart, kes paljo woorais mades käinud ja monda näinud, teädis kül, mis se tähhendas, — watas saggedaste taggasi, laskis wimaks ohjad lödwale, et hobbused lahkeste omma tahtmist möda said jookста."

„Ma küssisin teist puhko Mardi käest, agga nenda et mo ödde ei piddand kuulma mis se piddi ollema. Mart watas taggasi, ja ütles mulle tassakeste: „Ma arwan, et hundid meie jälgil on. Külm ja nälg on neid metsast wälja aianud, ja nüüd on meil wiimne kitsas käes, sest hobbused ei joua nende eest ärra." — Se könne kohhutas mind wägga ärra, sest et ma neist enne pal-